

Budapestre vonatkozó ujságcikkek				Osztályozás	
Szerző: (lt)				Tárgy 308	
Cím: Pesti percek				Hely	
Forrás: Esti Hírlap				Idő "1968.	
(Hely)	"1968. aug. 22.	(Köt. v. füz.)	(Oldal)	Személy	
				Helyszám	

Az idei nyári városkép-
hez hozzátartozik a „meg-
nyomott” autók látványa is.
Főleg külföldi rendszámot
viselő kocsik ezek, ami nem
csoda, ha meggondoljuk,
hogyan a főváros utcáin autót
vezetni manapság felér egy
ügyességi versennyel. A ha-
zaiak már tudják, hol kell
jobbra, majd balra, majd
ismét jobbra evickélni a
forgalomban, de honnan
sejtse ezt az a szegény bo-
lognai, párizsi, szófiai turis-
ta? Rádásul, ha nem is se-
gítünk neki ebben!

Angol kollégánomnak na-
pok óta mutogatom Buda-
pest szépségeit. Elbűvölve
járjuk a Duna-partot, a
várnegyedeket. Jane minden-
nel elégedett, csak a közle-
kedéssel nem. Megérti —
kellő magyarázattal —
miért kell egyszerre, a tu-
ristaszezon idején utakat,
csatornákat javítani, de
nem érti — bevallom, nem
is erősködtem meggyőzni
őt —, miért gátoljuk a köz-
lekedést ott, ahol nem kel-
lene.

Csúcsforgalomban keser-
vesen eljutottunk a Tanács

PESTI PERCEK

körút felől jövet a Kossuth
Lajos utca sarkáig. Eleinte
még számoltam, hányszor
mentette meg a kocsit —
néha a benn ülőket is —
Jane vagy más autós lélek-
jelenléte. Aztán abbahagy-
tam. Az említett útszaka-
szon két sávban áramlik a
kocsisor. Már a Madách té-
ren jobbra tartunk, hogy
majd kis ívben befordul-
hassunk a Kossuth Lajos
utcába. De a sor hirtelen
megáll. Se előre, se hátra.
Tehetetlenül, idegesen
veszteglünk, egyelőre azt
sem tudjuk, miért. Mellet-
tük ugyan elhúznak a ko-
csik, amikor zöldre vált a
lámpa, de sávunkból nem
lehet átmenni: túl nagy a
forgalom. Valaki túlkölni
kezd. Erre a többiek is du-
dálnak. Idegesség jele, jól
tudom. Végre kiderül, hogy
egy óriási teherautóról sze-
net rakodnak a járdaszívet
és a gyalogjáró között.
Csúcsforgalomban! Tizen-
öt percig tart, amíg ki tud-

juk kerülni. Egy német ko-
csi vezetője erőszakoskodni
akar — kisebb balesettel
megússza.

— Nálunk hajnalban
vagy késő este szállítják a
tüzelőt a forgalmas utcákba
— mondta Jane, miután hi-
degvérrel kivárta a sort, s
végre a Kossuth Lajos ut-
cába fordulhattunk —
újabb akadályok felé. Nem
válaszoltam. Igaza volt.

★

Budapest felé közeledve,
az Orient Expressz utasai
izgatottan ácsorognak a le-
húzott ablaknál. Mi, ma-
gyarok a hazatérésnek örü-
lünk, a külföldiek az ide-
gen nagyvárosnak. Borús
este van, nyomott, párás a
levegő. Hirtelen kellemet-
len szag árasztja el a fül-
két. A kis francia asszony
zsebkezdőt ránt elő, arcá-
hoz nyomja. Felhúzzák az
ablakot, levegő nincs, a
szag marad. Újból kinyit-

ják — már a városban ro-
bog a vonat — a bűz
még töményebben érezhető.
„Semmi, semmi — mond-
juk a házigazda bocsánat-
kérő mosolyával. — Gyárak
vannak erre felé. A város-
ban nem érezni”... — ho-
lott már Kelenföldön já-
runk. Illatos út — gondol-
juk közben és tanácsstala-
nok vagyunk. Beszéljünk
talán a széljárásról, a sajtó
évek óta folytatott szélma-
lomharcáról, esetleg a fe-
hérjegyár népgazdasági
fontosságáról? Reményte-
len vállalkozás lenne. A
négy ember, itt, a fülkében
—, s hányan lehetnek az
egész vonaton? —, telve kí-
váncsisággal érkezik Buda-
pestre. A Keleti pályaudvar
sinein csattognak a kere-
kek. A bűz elkísért ben-
nünket, védekezni sem tu-
dunk ellene. Kiszállunk. A
várakozó itthoniak azzal
fogadnak bennünket: na-
pok óta elárasztja a fővá-
rost a szörnyű szag. Külföl-
di utitársaink néhány nap
múlva elutaznak. De mi —
maradunk.

(11)